

—Σὲ συμβουλεύω, ἔλεγε, νὰ σιωπήσης, καὶ νὰ σιωπήσης ἀμέσως, ἄλλως θὰ σὲ κάμω νὰ σιωπήσης, αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον.

Καὶ ὁ ἄχαρις ἀκώπτης ἐσιώπα παρευθὺς. Ἄς προθέσωμεν μάλιστα, ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, τὰ κατὰ τῆς ἀδυναμίας τοῦ τοσοῦτο γυναικίου ἐκείνου ἀνθρώπου σκώματα καθίσταντο σπανιώτερα, καὶ σχεδὸν ἔπαυσαν ἐντελῶς μετ' ὀλίγον.

Σαβδότου ἐσπέρην, ἐνῶ ἐνεσχυλούμην νὰ προστοιμάσω δεῖπνον, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας μου διὰ δύο ἰέρακας τοὺς ὁποίους ἔτριπον, σκαπεύειν νὰ διδάξω αὐτοὺς νὰ κυνηγῶσι κορυδαλοὺς, ὁ Κ. Βιολαῖν ἐλθὼν με εἶπε·

— Λοιπὸν τέκνον, πῶς ἐπήγαμεν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα;

— Ἦμην ὁ δεύτερος εἰς τὴν μετάφρασιν.

— Ἀληθινά;

Καὶ τῷ ἔδειξα μικρὸν ἀργυροῦν σκυρὸν τὸν ὅποιον ἔφερον ὑπερφάνως ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐξηρημένον ἀπὸ ἐρυθρᾶν ταινίαν, ἀδιαφιλονείκητον δεῖγμα τῆς προόδου μου.

— Λοιπὸν, κύριε δεύτερε, σὰς προσκαλῶ εἰς τὸ κυνήγιον τῶν κάπρων αὔριον.

Μόλις ἤκουσα τὴν πρόσκλησιν καὶ ἀνεσκίρτησα ἀπὸ χαρᾶν.

— Καὶ ποῦ, ἐξάδελφε;

— Παρὰ τῷ Βερνάρδῳ, εἰς τὴν Νέαν Οἰκίαν.

— ὦ! τόσον καλλίτερον, τόσον καλλίτερα! θὰ εὐχαριστηθῶμεν.

— Τὸ ἐλπίζω!

— Ἰδοὺ πῶς τὸν χαλνᾶτε! ὑπέλαβεν ἡ μήτηρ μου ἐμφανισθεῖσα εἰς τὸ κατωφλίον τῆς θύρας. Ἄντι νὰ με βοηθήτε νὰ θεραπεύσω τὸ ὀλέθριον πάθος τοῦ τοῦ κυνηγίου, τὸν ἐμψυχόνετε. Ἄκουσε, σὲ τὸν ἐμπιστεύομαι, ἀλλ' ἐπι συμφωνίᾳ νὰ μὴν κάμῃς μήτε βῆμα ἀπὸ πλυσίων σου.

— Ἔσο ἤσυχος, θὰ ἦναι πάντοτε μαζί μου.

— Ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον συγκατατίθεμαι, ἐπανέλαβεν ἡ καλή μου μήτηρ, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ μοὶ ἀποποιηθῇ τίποτε· ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι, ἐάν τῷ συμβῇ δυστύχημά τι, ἐπρόσθεσε χαμπιλὴ τῆ φωνῆ, θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπην μου.

— Μὴ φοβῆσθε, εἶπεν ὁ Βιολαῖν, αὐτὸς εἶναι τετραπερασμένος, ἠξέσκει τὸ χρέος του εἰς τὰ πέντε δάκτυλα. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, ἐξάδελφε· ἀκούεις, αὔριον εἰς τὰς ἑξ.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. Λέν θὰ βραδύνω, πηγαινέτε.

Καὶ ἔφερα τοὺς ἰέρακας εἰς τὴν θέσιν των διὰ νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὰ τοῦ κυνηγίου τῆς αὔριον.

Ἐπλυνα λοιπὸν τὴν κλίναν τοῦ τουφεκίου μου, ἐλάδωσα τὰ ἐλατήρια καὶ ἔχυσα σφαίρας. Εἰς τὰς ἑξ τὸ πρῶν ἀνεχωρήσαμεν καὶ καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἐστρατολογουμένους τοὺς μετὰ σεβασμοῦ περιμένοντάς μας εἰς τὰ σῖνορά των φύλακας· τέλος ἐρηθάσαμεν εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῆς ὁδοῦ, καὶ μακρόθεν παρετηρήσαμεν τὸν Βερνάρδον μετὰ τὸ κυνηγετικὸν του κέρως εἰς τὴν χεῖρα. (Ἐπιτετα συνέχεια.)

Γ Λ Ω Σ Σ Α Ρ Ι Ο Ν

ΤΗΣ ΚΑΘ ΗΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φολ. 486, 187 καὶ 488.)

—οοο—

Σ.

Σαγάκι. Οὐδ. Παρὰ τοῦ σάγος τῶν ἀρχαίων. Εἶδος τσόχης λευκῆς καὶ χονδρῆς ἐξ ἧς κατασκευάζονται ἐπενδύται καὶ περισκαλίδες φουττανελλοφόρων.

Σαλαμουῖρα. Ἄλμη, ἡ κοινότερον ἄρμη. Τολμηρὰ, φρονῶ, θὰ φανῇ ἡ ἰδέα μου ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἐλληνική. Σαλαμουῖραν ὀνομάζομεν κυρίως τὴν ἄλμην ἐν ἣ ἐμβάλλομεν τὸν τυρὸν χάριν προφυλάξεως. Σαλμωνεύς ἦν ὁ πατὴρ τῆς Τυροῦς, καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐν τῷ λόγῳ Β' τῆς Ἀληθοῦς Ἱστορίας λέγει ὅτι ἀπέβη εἰς νῆσον μεγίστην ἐκ τυροῦ καὶ γάλακτος, ἧς ἐβασίλευε Τυρὸς καὶ Σαλμωνεύς. Σ-αλμωνεύς, Σ-άλμ-οῦρα. Σάλμη καὶ ἄρος ἢ ὄρρος.

Σαστιζῶ. «Βαστισα,» καὶ «μ' ἔκαμες νὰ σαστίσω.» Rester stupéfait. Λέγομεν καὶ

Σαστισμένον, τὸν déconcerté.

Σαρακηνοί. Ἐν Κρήτῃ. Τὰ κακοποιὰ δαιμόνια καὶ φαντάσματα. «Μὴν ὑπάγῃς εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εἶναι Σαρακηνοί.» Τὰ γενέθλια τῆς λέξεως εὐκόλως εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου, πολλὰ παθοῦστος ὑπὸ Σαρακηνῶν.

Σαυρίδι. Οὐδ. Ἡ σαῦρα (εἶδος ἰχθύος) τῶν ἀρχαίων.

Σαργός. Ὁ σάργος (εἶδος ἰχθύος) τῶν ἀρχαίων.

Σαχλός. Ἐν Τήνῳ καὶ Μυκόνῳ. Ἄνοστος καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων· οἶον· «ψᾶρε σαχλόν,» τὸ μὴ νεωπὸν καὶ ἐπομένως εὐκόλως θραυόμενον. Ἴσως ἀπὸ τὸ σαθρός.

Σεκλεσθῆμαι. Στενοχωροῦμαι, je m'ennuie καὶ Σεκλέτ. Οὐδ. Στενοχρία.

Σερπετός. Ἐν Κωνσταντ. Ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων. Très-vif, espiègle, καὶ Σερπετιὰ. Espièglerie.

Σέσουλα. Εὐλὸν κοῖλον, ἐπίμκηες καὶ με χειροῦλιον δι' οὐ ἀντλείται ἡ εἰσερχομένη θάλασσα εἰς τὰς λέμβους. Ἀλλαχοῦ δὲ μεταχειρίζονται αὐτὴν καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς πρὸς πόσιν ὕδατος. Ἀλλὰ καὶ αἱ πανταπῶλαι μεταφέρουσι δι' αὐτῆς εἰς τὴν τρυπάνην ὄσπρια, ὀρύζιον κλ.

Σερβαρί. Ἐν Κωνσταντίν. Grénier, mansarde.

Σημαδεῖω, 1) mettre un signet. 2) πυροβολῶ, ἢ βίπτω πέτραν ἢ βίλος εἰς τὸ

Σημαδί. Cible.

Σία. Επιφών. ναυτικὸν καὶ βῆμα.

Σιάρω. Τὸ παλιμπρημνιδὸν κωπηλατεῖν. Οἱ Γάλλοι λέγουσι Scier.

Σιδηρίτης. Στεφυλὴ σκληρὰ καὶ διαρκής.

Σιτάρι. κριθάρι. Ἐν Ἀθῆν. Λέγεται οὕτω συνάμα τὸ λυκαυγές.

Σίχλος. Κάδδος, seeau.

Σκαπετάρω. Φεύγω διαβαίνων τάφρους και ὄρη, κτλ. Ἀπό τὸ σκάπτω τῶν ἀρχαίων.

Σκαρτιάς. Ὁ σκάπτων, σκαπτῆρ.

Σκόνδαμα γὰρ σ' εὐρέκη. Ἐν Μάνη. Ἐμπόδιον, δυσκολία.

Σκοτόνομαι. Ἐν Ζακύνθῳ. Faire une fausse couche, τὸ ἀλλαγῶ ἀποβάλλομαι (ἴδε τὴν λέξ.). Τὸ δὲ ἐμβρυον ὀνομάζεται τότε

Σκοτάδικον, ἤγουν σκοτεινόν, τυφλόν. Οὕτω λέγεται καὶ ἐν Ἀθήναις.

Σκορπίδι. Ὁ σκορπιός τῶν ἀρχαίων.

Σκαθαρόντι. Ἐν Κωνσταντίν. Ἡτηνόν τι.

Σκαρόνω. Ἀπὸ τὸ ἐσχάρω καθὼς και

Σκαρί. Ἀπὸ τὸ ἐσχάριον. Ἴδε Ἀτ. Β'. σελ. 327. Μεταφ. «Ἐσκάρωσες τὸ παιδί,» πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν παρασκευάσαντα τέκνον.

Σκαλόνω. «Ἐσκάλωσεν ἡ ὑπόθεσις μου,» ἐμπόδιον.

Σκάλα. Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων τὸ *scala*. Ὁ δισταγμὸς τοῦ Κοραῆ (Ἀτ. Δ'. σελ. 505) μὲ φαίνεται ἄτοπος.

Σκαλιζώ. Chercher. Ἀπὸ τὸ σκαλεύω τῶν ἀρχαίων.

Σκαρρῖζομαι. «Ποῦ τὴ ἐσκαρρῖσθησες;» δηλαδὴ, ποῦ τὸ ἐσορῖσθης, ποῦ τὸ ἐφαντάσθης, ποῦ τὸ ἐτχεδιάσθης; Τὸ αὐτὸ ἑρμηνεύον καὶ οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ Σκαρρῖζομαι.

Σκουβαριάζω. Ἐλέγχω μετὰ θυμοῦ και καταφρονήσεως. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου σκουβαλιζώ. Ἀλλαγῶ λέγουσι βῆλλω ἐμπρὸς αὐτῶ πως; «Μ' ἔβαλεν ἐμπρὸς και μὲ εἶπεν ὅσα σέρον ἢ σκούπα.» Μεταχειριζόμεθα προσέτι εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν και τὸ ἀραδιάζω. «Μὲ ἀράδιασεν ὅσα ἤθελα και δὲν ἤθελα.»

Σκούζω. Τὸ ἀλλαγῶ χουγιαζώ. Ἐλεγον οἱ Σχολιασταί, σκούζω και σκούζομαι.

Σουσουρον. Tarage. Λέξις πεποιημένη.

Σουσουριζώ. Λέξις πεποιημένη. Ὅταν τρέχη βρευστόν τι και κῆμνη σούρ σούρ.

Σουρομαλλῶ. Σύρω τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς.

Σοφίζομαι. Ἐν Κωνσταντίν. Ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Inventer des expédients. Ζήτ. Σκαρρῖζομαι.

Σουγιά και σουγιάς. Canif.

Σουσοῦμια. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου και

Σουσομιάζω. Ἐξεικονίζω τοὺς χαρακτῆρας.

Σπαργανθῶ. Ἐν Ἀθ. «Ὅτι ἐσπαργάνισεν ἡ θυγάτηρ μου,» δηλ. ἄμα ὡς ἐρρίψεν εἰς τὰ σπάργαννα τὸ παιδίον, ὡς ἐγέννησε.

Σπῆτι. Ἡ πρώτη δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, ἐλεγέ τις Ἀργεῖος ἐκ τοῦ ὄχλου οὐ τινος διὰ τὴν βυμοτομίαν τῶν Ἀθηνῶν ἐμελλε γὰρ κατεδραχισθῆ ἢ οἰκία, εἶναι τὸ σπῆτι. Δὲν ἀκούεις τὸ πουλί (τὴν ὑπολαίδα ὑποθέτω) τὸ ὁποῖον φωνάζει; «σπῆτι, σπῆτι, σπῆτι;»

Σπαλοκάρι. Ἐπινηπτρίς. Ἡ λέξις βωσσιική.

Σπάρος. Ἰχθύος εἶδος, ὡς και παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Σπορίζω. Ἐν Πελοπον. «Πρόσεχε μὴ τὸ σπορίσης,» μὴ τὸ ρίψης και τὸ σκορπίσης ὡς σπόρον.

Στομαχικόν. Ἐν Αἰγαίῳ. Τὸ αὐτὸ και στηθοπᾶνι.

Στυμφρός. Morigose. Ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Ἴδε Ἀριστ. Νικομ. Β. Η'. κεφ. Β'. και ΣΤ'.

Στάνη. Μάνδρα.

Στεγνόνω. Sécher. Βεβαίως ἀπὸ τὸ στεγνός και στεγνῶ τῶν ἀρχαίων. Καὶ ἐπίρρημα

Στεγνά, τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμεθα και μεταφορ. λέγοντες «μὲ ἀπεκρίθη στεγνά, στεγνά,» Iges séchement.

Στουμί. Ἐργαλεῖον τῶν βυρσοδεψῶν, ὁ στιβός τῶν ἀρχαίων.

Στέρφα. Ἐν Πελοπον. «Γῆθα στέρφα» ἢ στείρα. Βεβαίως ἀπὸ τὸ στέρος τῶν ἀρχαίων, τὸ σημαῖνον πᾶν τὸ σκληρόν και τραχὺ, κτλ.

Στιά. Ἐν Ἡπειρῳ. Ἐστία, cheminée.

Στραβῶρια. Ἐν Νάξῳ. Εἶδος ἀπίων ἐχόντων τὴν οὐρὰν στραβήν.

Στασείδιον. Stalle. Μόνον εἰς τὰς ἐκκλησίας.

Στροῦγκα. Τὸ αὐτὸ και γαλάρι. Ἐν Πελοπον. και Ἀθ. ἢ μάνδρα τῶν προβάτων και αἰγῶν ἢ δὲ τῶν βοῶν, ὄβορος.

Στροφυλιά. Ἐν Νάξῳ. Εἶδος ῥυκῆς. Πιθανώτατον ὁ στροβυλίτης οἶνος τῶν ἀρχαίων.

Σύνωρος. Ἐν Χίῳ. «Ἄρτος σύνωρος» Igrais. Λέξις ἀναγκαιοτάτη και ἀξία γὰρ θησαυρισθῆ εἰς τὰ λεξικά. Ἴδε και ἀνάπαλλον.

Συρίκιον. Εἶδος σταφυλῆς, ἴσως διότι ἔχει τὰς βόγχε μακράς. Γνωστόν δὲ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔλεγον σόριγγα και συρίγγιον πᾶν σῶμα ἐπίμηνες φυσικόν ἢ τεχνητόν.

Σύρριζα. Ἐπίρ. Πλησιέστατα εἰς τὴν ρίζαν. Καὶ μεταφ. «σύρριζα εἰς τὸν τοῖχον,» ὅσον εἶναι δυνατόν πλησιέστατα εἰς αὐτόν.

Σύξυλα. «Ἐρρίψε σύξυλα,» μεταφ. ἐδαρύνθη και παρήτησεν ὄλα ἀδιακρίτως.

Συναγρίδα. Εἶδος ἰχθύος. Ἡ συναγρίς τῶν ἀρχαίων.

Συσταζόμενος. Ἐν Κωνσταντίν. «Ἄνθρωπος συσταζόμενος,» ἔχων σύστασιν, homme rangé.

Σύθρασις. Ἐν Κωνσταντίν. Συν-ἑράζω. Λεπτὰ κομμάτια κρομμύων ἀναμειγνύμενα μετὰ τῶν ἐδεσμάτων χάριν νοστιμωτέρης γεύσεως.

Σύλληψαις. Τὰ ἀλλαγῶ κακοφύχια. (Ἴδε τὴν λέξιν).

Σύχλιον. Συν-χλιαρόν. Τὸ ἀλλαγῶ χλιαρόν.

Σύχρηνα. Συν-κρύσις. Ἴδε ἀνατριγίλλαις.

Σφάκτις και σφάξιμον. Ἴδε Κόψιμον.

Σφάταλος, και

Σφάλιαρος. Ἐν Ἀθ. Ὁ ἀλλαγῶ πάταρος (μπάτσος) soufflet. Σφάραγον ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸν κρότον, Σφαλάσσω δὲ οἱ γραμ. και σχολ. τὸ πλήττω.

Σφερδόκλια. Οὐδ. Κατὰ παραφ. ἐκ τοῦ ἀσφρόδελος. Ἀγριοκρόμμυα.

Σφίγγω. Ἐσφίξεν ἡ καρδία μου, και

Σφίξιμον τῆς καρδίας. Serrement de cœur.

Λέγουμεν και *εσφιξα μίαν*, δηλαδή *επιον βολάν* κρασιου.

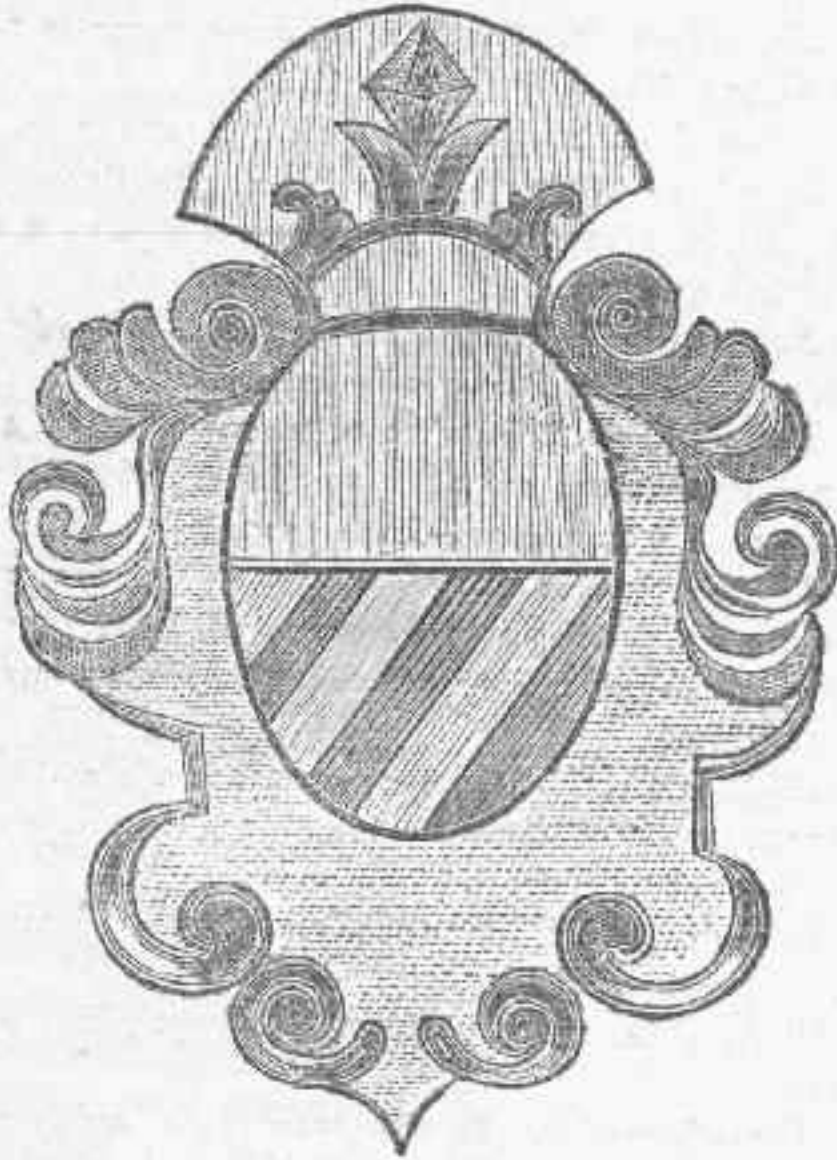
Σμυροπόδια. Ἐν Νάξω. Εἶδος ἀκανθῶν χρησιμευουσῶν εἰς προσάνναμα τῆς φωτίας.

Σωτηρεῖω. Σώζω. « Μ' ἐσωτήρευσε. »
(Ἐπιτετα συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

— 000 —

Τὸ ὑπὸ Στοιχ. Α'. ἀνήκει τῇ ἐξ Ἑνετίας καταγομένη οἰκογενεῖα Κόκο (Cocco), ἣτις ἀπ' ἀρχῆς τῆς Ἑνετοκρατίας ἀποκατέστη ἐν Νάξω, καὶ ἴσως ἀρχηγέτης αὐτῆς ἦτο Ἰάκωβος ὁ Κόκος, ὁ κατὰ τὴν μαρτυρίαν Γεωργίου τοῦ Φραντζῆ περιπολήσας τρεῖς τῶν Ὀθωμανῶν τριήρεις.

Α.

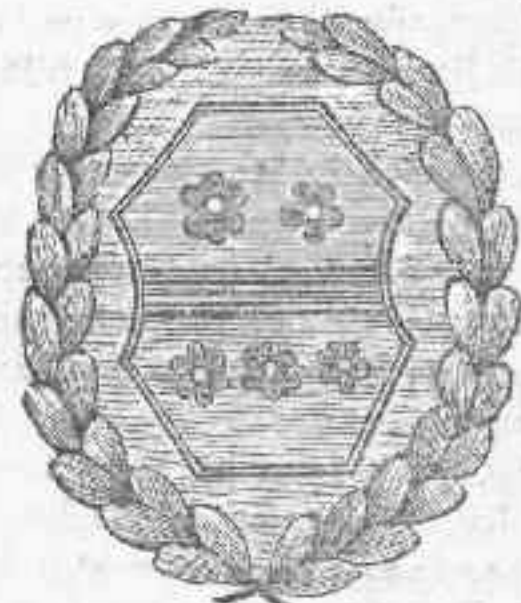
« Ἰάκωβος Κόκος ὁ Ἑνετός, λέγει ὁ ἱστορικός οὗτος, ἀνὴρ ὀξύτερος τοῦ παιᾶν ἢ λέγειν, ὡς ἐνεμπιστεύθη τοῦ πέρας δῶσαι τῆς ὑποθέσεως, ἤρξατο τοῦ ἔργου πάνυ ἐπιτηδείως καὶ καλῶς, τρώπων τοιῶδε. Ἀκάτια τρία πάνυ ταχέα καὶ γοργὰ οἰκονομήσας καὶ τεσσαράκοντα νέους θαρσαλέους καὶ μεγαλοψύχους καὶ ἀνδρείους ἐναυτοῖς ἔβαλε, Γραικοὺς τε καὶ Ἰταλοὺς καὶ καλῶς παρεγγείλας αὐτοῖς τὰ πάντα καὶ τὰς κατασκευασθείσας μετὰ τοῦ ὑγροῦ πυρός τέχνας δώσας ἵνα ἐλθῶσι νυκτὸς καὶ περάσωσι πρὸς τὸν Γαλατῶν καὶ πλησίον τῆς πέτρης ἐκείνης γῆς ἐλθῶσι ἕως τῶν τριήρων καὶ τὰ ὀρισθέντα πράξωσιν κλ. » (*)

(*) Ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἔν και ὁ διδάκτωρ Φραγκίσκος ὁ Κόκος εἰς τὸ ἀνέκδοτον ἀγγλικαὶ ἐπιστολαί, αἱ περιεχόμεναι ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Κορυδαλλῆος.

Τὸ δὲ ὑπὸ Στοιχ. Β'. ἀνήκει τῇ ἐν Νάξω ἀποκατεστημένη καὶ ἐξ Ἰταλίας καταγομένη οἰκογενεῖα Βέλλο (Beilo).

Β.

Γ.

Δ.

Τὸ ὑπὸ Στοιχ. Γ. ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν Λορεδάνο (Loredano), καὶ τὸ ὑπὸ Στοιχ. Δ. εἰς τὴν τῶν Πρατούνα (Pratuna), αἵτινες ἀμφότεραι ἔλκουσαι τὸ γένος ἐξ Ἰταλίας ἀποκατεστάθησαν ἐν Νάξω, ὅπου ἡ τελευταία μόνον σώζεται.